

“El PNB s’ha de mirar a si mateix perquè és molt difícil escapar de la corrupció”

El 9 de març fa 25 anys que el PNB va guanyar les primeres eleccions basques. Després de dirigir aquest partit durant més de dues dècades, Xabier Arzalluz és avui militant de base, però amb una oficina al centre de Bilbao on rep amics i periodistes. A poc més d’un mes de les eleccions basques, el 17 d’abril, continua sent un observador polític privilegiat.

Abs d’abandonar la direcció del PNB va designar successor, el seu delfí, Joseba Egibar, però el sector biscaí de la formació es va encarregar de desbaratar aquests plans i, finalment, Josu Jon Imaz es va fer amb el timó del partit abertzale.

Amb setanta-dos anys, Xabier Arzalluz continua seguint de prop la política basca, evita la crítica oberta a l’actual direcció del PNB, prefereix recórrer a la metàfora i a la insinuació, i no amaga les seves preferències: “Mentre hi hagi Ibarretxe, estic content.”

—Ja han passat catorze mesos des que va abandonar la presidència del PNB. Com veu el seu partit en mans de Josu Jon Imaz?

—No vull mirar-lo perquè un és com és i, de vegades, penso que nosaltres tenim el perill..., una cosa semblant a la que passa al petit industrial d’aquí, que ha creat la indústria, l’ha feta a la seva manera i l’ha viscuda i se l’estima, evidentment, però arriba el moment en què passa la direcció als fills. No crec que ningú estigui content de com ho fan els fills.

—I com es veu la política des de l’altre costat?

—Nosaltres ens vam afiliar en temps de Franco, vam ser voluntaris de veritat. Sabíem que, si ens enxampaven, ens caurien anys de presó, per tant, el nostre pas endavant significa un sacri-

fici seriós, assumir uns riscos i no pensar mai que això et portarà cap benefici.

O sigui, vam ser militants purs, més o menys arriscats, més o menys valents, però purs.

Després, és clar, com passa sempre que s’institucionalitzen les coses, vénen els interessos i vénen, fins i tot, les corrupteles fins a arribar a una corrupció de la qual és molt difícil escapar. Vam sortir purs, i ho vam ser, i mai no hem buscat un benefici propi, ni jo ni els qui vam començar junts. Han passat més de vint anys en posicions de poder, amb possibilitats de pujar, d’influir, de beneficiar-te. És l’hora en què un partit ha de mirar-se a si mateix i dir com estem.

—Així, doncs, cal vigilar...

—Depuradora, depuradora.

—I aquesta actitud no li està creant enemics en el PNB?

—Sens dubte. Però ja em va costar enemics també abans, tot i que quan vaig parlar dels *chelins* del partit, no em referia a càrrecs ni a ningú del PNB. En aquella època, dins del partit, sobretot a Biscaia, hi havia la idea que davant les eleccions que s’acostaven no podíem espantar un determinat electorat més conservador. I és quan vaig dir que això són “*chelins* del partit”, i si el partit va mirant que un determinat vot poruc pugui marxar, mai no farà res. Recordo que un

“Sóc molt crític amb la via catalana, CiU m’ha decebut moltes vegades”

constructor deia llavors: “Aquest partit sempre ha estat de dreta, i si Arzalluz s’hi oposa, se’l fa fora i s’ha acabat.”

—El Congrés espanyol ha rebutjat el pla Ibarretxe. Algun cop ha dit que l’estat perd una gran oportunitat no acceptant aquest pla, i que la pròxima reivindicació dels bascos pot ser la independència...

—Mai no se sap, no? Però cada cop és més difícil. Crec que Ibarretxe ha posat el millor en aquest pla i que el poden enterrar, però tot el món sabrà que continua existint. No crec que el futur sigui millor per a una concepció espanyolista de les coses aquí que avui. I al revés, crec que la consciència de bascos s’aprofundirà més i més en el futur. Serà la darrera vegada?

Doncs no ho sé, no crec que es donin altres oportunitats. He arribat a una conclusió clara i, concretament, amb vista a Europa, perquè vull ser europeu però estar a Europa pel nostre compte, i els espanyols fan bé de desconfiar que hi hagi una solució definitiva. Jo desconfio d’ells fins al final, però ells de nosaltres també, i tenen la seva raó.

Hi haurà sempre bascos que no es conformaran d’estar de cap manera a Espanya, i que voldran estar a la seva manera a Europa.

—El PNB està disposat a negociar a la baixa el pla Ibarretxe amb els socialistes?

—No, de cap manera. Hi ha hagut moments en què els socialistes han defensat el dret d’autodeterminació, el

1976 i 1977. La darrera vivència que vaig tenir en aquest sentit va ser una de les reunions del pacte d’Ajuria Enea. Allí també hi eren Carlos Garaikoetxea [d’Eusko Alkartasuna] i el socialista Ramón Jauregui. Un dels punts del pacte s’adreça als d’HB, i els diu que, si us plau, que vinguin a les institucions amb la resta perquè aquí es pot defensar qualsevol idea política, encara que sigui la independència. I Garaikoetxea es va plantar i va dir: “Sí, defensar-ho, sí, però aconseguir-ho, no.” I Jauregui, que és un home poc consistent, es va posar nerviós, cosa que li passa sovint, i va sortir a trucar per telèfon al llavors ministre Belloch, qui dirigia el tema des de Madrid. I quan Jauregui tornà a la sala, digué: “Com els donarem ara el que se’ls ha de donar al final?” És a dir, ells sí que tenien assumit que, per posar fi a ETA, haurien de jugar amb l’autodeterminació, però els semblava que, d’aquesta manera, introduir-la sense més raó, no.

Ara, com veus, ni una cosa ni l’altra. Demà poden canviar, eh?, perquè aquesta gent... La dreta és molt més constant, perquè Rajoy diu el que deia Aznar, i el que deia Franco, que no deia res perquè Franco colpejava, però sí el que va ser la dreta espanyola del 18 de juliol i el que era Calvo Sotelo i el que va ser Cánovas del Castillo, el seu concepte d’Espanya, el seu concepte de nació. Per això crec que qualsevol solució té poca perspectiva i qualsevol altre Estatut, també. El pla Ibarretxe no la tindrà, però és que la dreta no admetrà qualsevol cosa que vingui, i sense la dreta no es pot reformar un Estatut, i menys una Constitució, ateses les majories establertes.

—Llavors, quin escenari preveu? La confrontació?

—Sí, confrontació civilitzada. És a dir, remar contra el corrent del riu i no deixar de reinar, fent història, fent múscul, cap a on volem anar. I veurem què passa, perquè no fer-ho així ja és rendir-nos, és abaixar la persiana de nacionalista.

—En aquest context, doncs, les eleccions basques del 17 d’abril són importants...

“Quina arma tenia!”

Amb motiu dels 25 anys de l’aprovació de l’Estatut de Gernika, la televisió pública basca ha emès uns reportatges amb el testimoni de diferents personalitats d’Euskadi. Xabier Arzalluz va ser un dels entrevistats i va aprofitar per revelar que, durant els anys de la transició, el PNB va fabricar, artesanalment, una partida de metralladores per defensar-se d’eventuals atacs de la ultradreta espanyola o de la mateixa ETA. Arran d’aquestes declaracions, el PP ha formulat, per escrit, unes preguntes al Govern basc: “Es proposa investigar el parador de les armes del PNB? Què ha passat amb les metralletes fabricades? Els populars sospiten que el PNB pot disposar d’un arsenal clandestí.

—El PP s’ha interessat per les seves revelacions a ETB?

—Ah! Les metralletes! I què pretenen amb això?

—Saber on són les metralletes.

—Les metralletes? Després de trenta anys? Ni les de la Guàrdia Civil estan vives! Aquests [del PP] són com són.

—En el mateix reportatge també explicava que va tenir una pistola...

—Sí, una Coit petita. Me la va donar a la Universitat, a Madrid, un porto-riqueny, un negre alt. Me la va regalar.

—Encara la conserva?

—No. Sols et diré una cosa. Tenia també bales i quan van fer el camp de tir a Berroci [les instal·lacions situades a Álava on es va formar el primer nucli de l’Ertzaintza] hi vaig anar amb un bon “padrò” i vaig veure que totes les bales feien “pluf-pluf”. Estaven totes passades! Fixa’t quina arma tenia! Aquestes coses valen..., què sé jo, si tens una mica de por, però no serveixen per a res.

D. G.

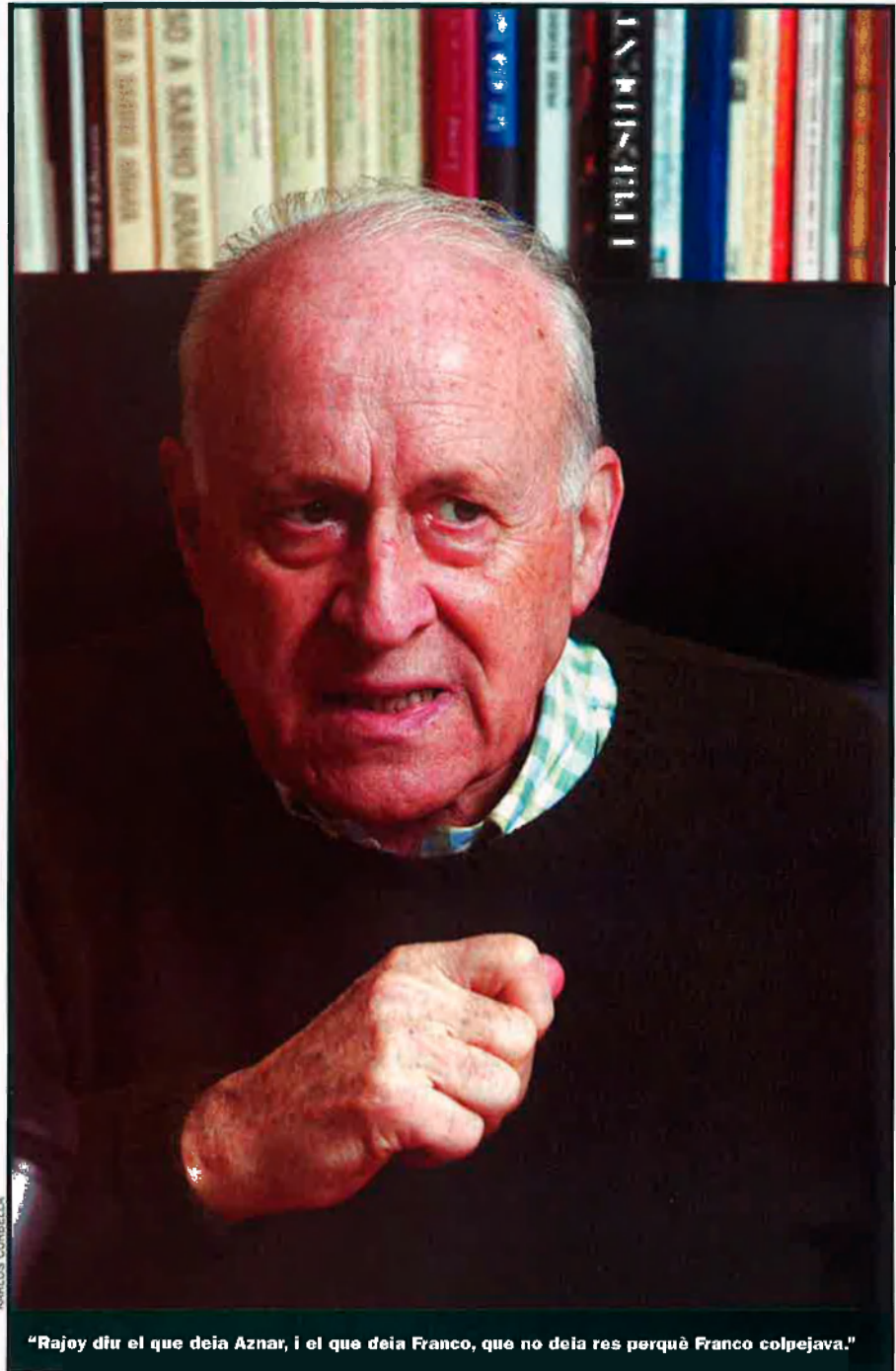
— Importantíssimes. Ibarretxe ha de guanyar. Si Ibarretxe, amb el seu tripartit, guanya els altres dos, PP i PSOE, crec que farà un pas de gegant i prepararà la consulta popular.

I si aquest poble, per majoria, aprova el que proposi Ibarretxe, a àmbit internacional apareix a Europa. Evidentment, en aquest àmbit hi regnen els interessos, però tenen el seu sentit democràtic. S'ho prendran com un tema de campanar, no et pensis que a Europa els importem gens, però sí que els importa que algú vagi per la força contra gent que s'ha pronunciat públicament d'aquesta manera. Això és el que li va passar a Milosevic a Iugoslàvia.

Quan els eslovens es mouen, Milosevic va amb els tancs. Des d'Europa els diuen: "Així no, dialogueu, arribeu a un acord, però amb tancs, no." Milosevic segueix, perquè era una bèstia, i llavors li diuen els europeus: "Si seguim per les armes nosaltres reconeixem la independència d'Eslovènia en virtut del dret d'autodeterminació." És clar, si reconeixien la independència, llavors atacaven un país independent i s'acabava el bròquil. I així va ser. A Eslovènia li van reconèixer la independència i, després, a Croàcia, i es va trencar Iugoslàvia. Fa poc he llegit l'escrit d'un general de divisió espanyol, a la reserva, qui entén que una consulta popular seria ja un acte de rebel·lió i que, per tant, la intervenció militar és ineludible. Nega fins i tot que l'exèrcit hagi d'esperar a una indicació del Govern o del rei o, fins i tot, d'un superior. L'exèrcit té, en paraules de la Constitució, el dret ineludible de sortir quan vegi que la unitat d'Espanya s'ha trencat o està en perill. I és el que farà, segons aquest general.

— El Govern espanyol acabarà utilitzant la força contra Euskadi?

— En virtut de la història, qualsevol cosa. No et pensis que els Rajoy i tots aquests homes són diferents, o Aznar, per exemple, o Acebes i companyia. Jo l'únic que dic és el que explica aquest general: "Què dirà Ibarretxe quan els tancs es plantin davant d'Ajuria Enea?" Ibarretxe, no ho sé, però nosaltres [alça els braços] estarem així,

KARLOS CORBELLA

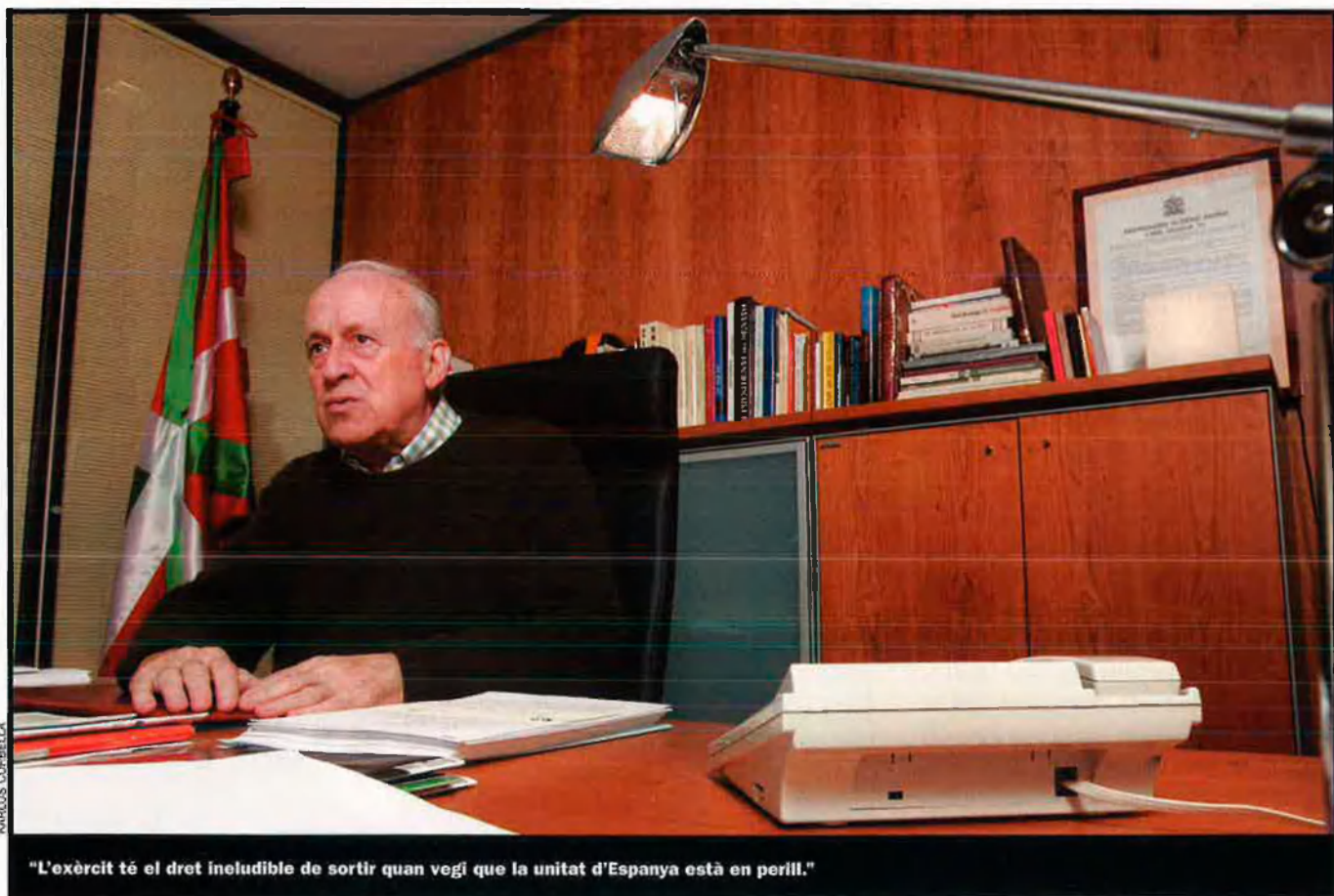
"Rajoy dir el que deia Aznar, i el que deia Franco, que no deia res perquè Franco colpejava."

amb les mans alçades. I ara, què? Ja té vostè els tancs aquí i, ara, què farà? Treu el lehendakari? Vostè dissol el Parlament i el Govern basc i posa Paulino Luesma [actual delegat del Govern espanyol al País Basc] com a cap provisional de govern del que vostè vulgui, i què? Vostè convocarà, algun cop, eleccions?, o no? O això serà un àmbit fora de tota representació popular? I si convoca unes elec-

cions, vostè prohibirà que s'hi presentin els nacionalistes? Quin futur té, vostè? Quina solució tenen? La solució de la força a llarg termini? No existeix.

— L'actual direcció del PNB acceptarà aquest escenari de rebel·lió que ha descrit?

— No ho sé. Jo sóc la direcció sortint i, per tant, no vull pensar sobre l'entrant perquè seria un judici de valor

KARLOS CORBELLA

"L'exèrcit té el dret ineludible de sortir quan vegi que la unitat d'Espanya està en perill."

que no és assenyat que faci. Però en aquest partit, la majoria pensa com jo, no en tinc cap dubte. Que hi ha molta gent prudent, hi ha molta gent enganxada al càrrec, molta que pensa que amb aquestes solucions fortes perdriem, sobretot, càrrecs. De tot això, n'hi ha, però en aquest partit les gents són realment nacionalistes. Estic convençut que pensem de la mateixa manera. No que pensen com jo, sinó que jo penso com ells. No tinc cap por al futur.

—Amb tot, un destacat dirigent del PNB, Juan Maria Atutxa, no descarta un pacte de govern amb els socialistes a Euskadi, després de les eleccions. Aquesta és una via contrària a la que vostè defensa...

—No, però després va dir una altra cosa. Dies més tard va fer unes altres declaracions dient que no hi havia marxa enrere. Si no hi ha marxa enrere, que s'aclareixi Atutxa!

—Pel que fa a les eleccions basques, hi ha qui pensa que el PNB demana amb la boca petita que Batasuna pugui presentar-s'hi, però que, en realitat, no ho vol perquè així aconseguirà la majoria absoluta.

—Per a mi, la majoria absoluta val en tant que aquesta gent pugui votar, altrament no representem el país. Em sembla un disbarat que s'hagi liquidat un partit polític per associar-lo amb el terrorisme. Les barbaritats judicials i governatives que s'estan donant em fan afirmar, amb tota

consciència, que vivim en un estat d'excepció, que aquí no s'aplica la llei de la mateixa manera que en altres llocs de l'estat. Per tant, qualsevol altra cosa que vingui aquí queda deslegitimada amb 150.000 ciutadans que no poden participar-hi. Això és una barbaritat. A mi m'agradaria que s'hi presentessin i faria el que fos perquè ho fessin. Tampoc ells no han fet tot el que podien per poder-se presentar.

—Aquest és el mateix retret que fa Arnaldo Otegi al PNB, que no ha fet prou per desactivar la llei de partits a Euskadi...

—No sé com, ja m'agradaria que ens ho digués. Però jo sí que li diria a ell com podien haver desactivat el tema. I a més, sé qui els ho va proposar i sé que la mesa nacional de Batasuna va aprovar aquesta solució. Analitzant la llei de partits, que aleshores estava en preparació, se'ls aconsella que es dissolguin abans que els dissolguin perquè, llavors, no se'ls podrà aplicar cap llei. Poden liquidar els

“Em sembla un disbarat que s'hagi liquidat un partit polític per associar-lo amb el terrorisme”

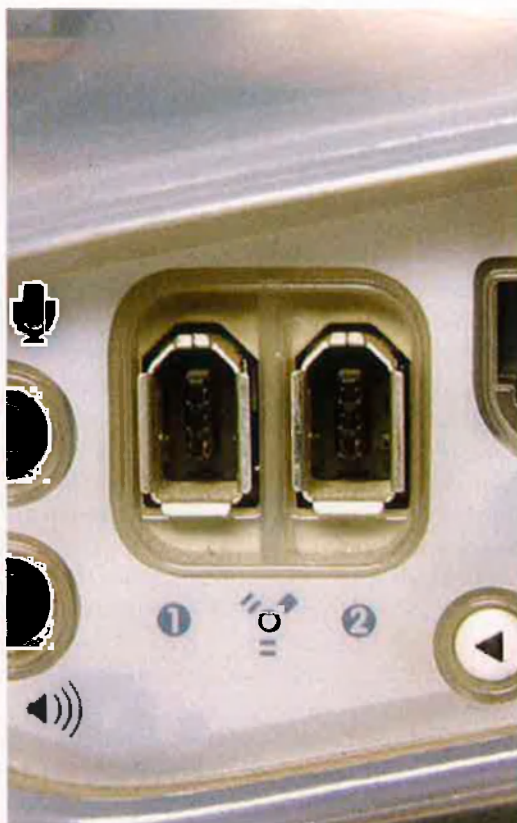
seus béns, poden formar altres llistes sense que els impedeixin presentar-se... Aquest va ser el consell i la mesa nacional el va aprovar perquè era assenyat i, segons sembla, algú va dir que no més enllà de la frontera. I no ho van fer.

—Però vostè mateix ha reconegut que el seu partit no ha fet tot el que ha pogut per denunciar la vulneració de drets per l'estat espanyol...

—Hi estic d'acord. Nosaltres, fins i tot quan jo hi era, no hem fet tot el que estava al nostre abast contra la tortura. Vam fer alguna cosa, però no de manera pública. De fet, a Galindo se'l va treure de la caserna d'Intxaurrondo, on es torturava a desdir, per una iniciativa nostra. I per nosaltres el ministre Belloch el va moure. Per cert, Belloch deia que l'havia fet general a petició nostra. No, nosaltres no li vam demanar que el fes general, nosaltres vam demanar-li que el fes fora d'Intxaurrondo. I el vam treure d'allí perquè un mossèn guipuscoà em va escriure una carta en la qual m'explicava casos de tortura de feligresos seus, patents, i que, a més, van ser confirmats per un metge forense que era del PNB. Davant aquesta situació, nosaltres vam dir: "Això s'ha d'acabar." I ens vam adreçar a Madrid: "O vostès treuen aquest individu o nosaltres hem de sortir a acusar-lo formalment i en públic." I el van treure, el van fer general, però el van treure de la caserna. Però, evidentment, no hem fet moltes coses d'aquest ordre que podríem haver fet. El mateix ha passat en l'ordre judicial.

—Per aquest motiu ha prestat suport als processats en el macrosumari 18/98 instruït pel jutge de l'Audiència Nacional, Baltasar Garzón?

—Bé, he fet costat a la plataforma "18/98 y +" perquè hi són els del diari clausurat *Egunkaria*, i això és un abús increïble. Veure, per exemple, Martín Ugalde acusat poc menys de ser d'ETA i tot el consell d'administració..., però on som? I ara, a sobre, Garzón se'n va d'any sabàtic. Que li duri molt! Però tampoc no es pot fer el "capità aranya", eh? Muntar aquest embolic com ha fet, cosit com

Taller de cançons Seu de la SGAE a Catalunya

Del 4 d'abril al 26 de maig de 2005

S'adreça a autors de cançons que desitgin millorar les seves tècniques creatives, conèixer el seu entorn professional i promoure la seva obra.

Com es treballarà:

Es constituirà un grup de treball amb un màxim d'entre vuit i deu alumnes tutelat per un compositor: *Pep Sala*.

Selecció i promoció de tres autors

Se seleccionarà un màxim de tres compositors, als quals s'oferirà l'oportunitat de fer un seguiment tutorial amb el professor.

Selecció i límit de places

El termini màxim de recepció de les sol·licituds és el 18 de març de 2005. Com que el nombre de places és limitat, es procedirà a una selecció de les sol·licituds rebudes.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ

Les sol·licituds s'enviaran a:

Yolanda Gutiérrez – Passeig de Colom, 6 – 08002 Barcelona
Tel.: 932 689 000 – Fax: 932 689 001 –
ygutierrez@sgae.es

A la seu de la SGAE a València també es realitza un altre taller de cançons.
Per a més informació: apicazo@sgae.es

Organitzen:

Fundació Autor / SGAE

El teu port d'entrada a la creació

Cursos multimèdia de la SGAE a Catalunya

www.sgae.es

La història del nacionalisme basc, segons Arzalluz

—És el nacionalisme basc el somni d'estiu d'un boig?

—Aquesta és una de les grans falsetats, que Sabino Arana, a banda de titllar-lo de racista i d'altres coses més que deixarem al marge, és el causant del problema basc. Sabino Arana té dos temps, un de prenacionalista i un altre de nacionalista. Però, sobretot, el problema basc, que és el que suscitarà el nacionalisme basc, ve de molt abans. Perquè, per exemple, en la primera meitat del segle XVIII, abans de la revolució Francesa, el pare Larramendi diu als guipuscoans que s'està atropellant el Fur de Guipúscoa i que, per tant, si hi ha un contra-Fur, com que aquest és la substància del pacte amb la Corona, "si trenquen el pacte tornarem a la independència originària. Tenim armes, tenim homes, tenim vaixells, per què no cridem els alavesos, els biscaïns, els de Lapurdi, els de Navarra i formem les 'Províncies Unides del Pirineu' a imitació de les Províncies Unides d'Holanda?". Això és el que diu Larramendi.

—Quin paper hi té, per tant, Sabino Arana, en la formació del nacionalisme basc?

—Sabino Arana és foralista, fill de foralistes, una família que es va arruïnar en l'última guerra carlina. I aquí, en el País Basc, no es poden entendre les guerres carlines sense el tema foral, que és el que aglutina, el que provoca l'aixecament del poble contra el nou règim. Per tant, això comença al 1812, aquest és l'inici del problema. El conflicte no comença ni amb ETA ni amb Sabino Arana, comença amb la supressió foral, quan les Juntes de Biscaia diuen als que vénen de Cadis: "Vosaltres dieu que porteu la llibertat per a tots, nosaltres la tenim i no sabem si el que porteu vosaltres és millor que el que nosaltres tenim, però nosaltres estem obligats a defensar la nostra Constitució amb les nostres vides." Aquesta és la consciència que hi ha aquí. Per tant, quan arriba Sabino Arana, després d'un segle XIX absolutament agitat, amb guerres i tot plegat, existeix un sentiment, cada vegada més gran, que s'està trepitjant el país. I Sabino és un d'ells, un més. El primer crit de Sabino és "*Vizkaya por su independencia*", i això és el que s'ha de mirar perquè la doctrina del país, pràcticament unànime, era que, els bascos, cadascun amb la seva Constitució, perquè no vam tenir mai una unitat política, almenys en temps moderns, defensaven la pròpia Constitució i consideraven que es vivia en règim de pacte amb una Corona. La doctrina era l'afirmació que els bascos érem independents abans d'arribar a compromisos amb la Corona de Castella i que això es va fer amb un pacte de condicions que es troben en el Fur. El Fur és la Constitució i, llavors, si una part, és a dir, el rei, trencava aquest pacte, cometia contra-Fur i la terra tornava a reclamar la seva originària independència. Aquesta és la formulació de Sabino Arana. I quan Cánovas trenca ja, formalment, amb el Fur, és a dir, amb la Constitució del país, el primer que treu Sabino Arana és "*Vizkaya por su independencia*", un llibre molt interessant. Ell encara no està pensant en nació, sinó en Biscaia. Sabino recull la idea de nació, una idea que arrassa Europa en aquell moment, a la fi del segle XIX. Sabino no inventa res.

"Jo desconfio dels espanyols fins al final, però ells, de nosaltres, també, i tenen la seva raó"

ha pogut, això sí que és un *comboluto*, i ara toca el dos.

—Per què creu que Garzón marxa als Estats Units?

—Suposo que no pot ni resoldre aquest embolic. Tinc molta curiositat, a veure què fan el jutge Del Olmo i companyia.

—No sembla que, de moment, ETA tingui intenció de declarar una treva. A més, el conseller d'Interior, Javier Balza, creu que en la situació actual hem retrocedit diversos anys...

—Balza va donar un criteri que jo, en el seu dia, vaig dir: "I ell com ho sap?" Balza era dels que creien que no calia dialogar amb ells perquè en tres anys ETA desapareixia. Així pensava, igual que Madrid. Ara diu una altra cosa i és millor no parlar-ne perquè no saps mai on ets. El tema d'ETA continua sent delicat i una de les coses que em preocupen és que, a ETA, quan cauen, tots els dirigents ja tenen decidit qui els succeirà. Quan hi ha diverses caigudes molt seguides, el general és substituït per un caporal. I jo rai: si un caporal passa a general, està en situació mental d'acabar la guerra o de dir "els altres no ho han sabut fer i aquesta és la meua"? Cada ministre de l'Interior busca la pròpia glòria amb tantes caigudes i, fins i tot, aquestes últimes detencions no les entenc, no sé ni tan sols si són de debò o són muntatges, o què passa, perquè ja no em fio de res que vingui de Madrid.

—Serà Zapatero l'estadista que resolgui aquest problema?

—Zapatero, per a mi, no és un estadista. Sempre he dit que el considero un home tou i qui tracti això haurà d'agafar el toro per les banyes, perquè no sols es tracta de si ETA complirà o no la paraula -fixa't les coses que estan passant a Irlanda-, sinó també de l'embolic en què es fica, perquè, evidentment, la dreta no ho permetrà. ETA és molt persistent i no hi ha res que faci pensar que es farà menys radical. I amb tot el que passa, es radicalitzen més, potser amb menys gent, però més radicals i, per tant, crec que les coses van per mal camí perquè el Govern central no té ni visió ni, sobretot, coratge per afrontar el tema.

Entre altres coses perquè tenen el Rajoy amb l'espasa a la mà i tenen molta por electoral, que al final és això. Si Zapatero sabés que, amb això, guanya les eleccions, ja estava fent la pau, però, és clar, amb l'autodeterminació pel mig i amb les coses que diu la dreta i, fins i tot, sectors de l'exèrcit, cal ser un estadista i un tio molt atemperat i agafar el sofà de veritat, amb la deguda prudència, fer cuina per sota, buscar un mitjancer de fora, fer alguna cosa seriosa. Sincerament, no crec que el Govern arribi a tenir valor per tractar aquest tema i també tinc els meus dubtes que ETA, com diuen, vulgui acabar, perquè són gent molt persistent, que han arribat a un grau de radicalitat molt gran.

—Dirigents del seu partit tenen por a un pacte entre els socialistes i Batasuna que desallotgi el PNB de les institucions...

—N'hi ha algun, no molts. Jo vaig sentir a dir a un una cosa així com "entenguem-nos nosaltres amb el PSOE, abans que el PSOE s'entengui amb HB". Em sembla absolutament impossible que aquí pugui establir-se, a efectes de govern, una fórmula catalana. Confondre ERC amb una esquerra abertzale que té ETA al damunt, encara que ETA ho permetés, i pensar que puguin fer una coalició de govern seria digne de veure-ho.

—A Madrid contraposen el "model català" al pla Ibarretxe. Són els catalans un exemple per als bascos?

—Sóc molt crític amb la via catalana. Quan uns amics d'ERC, Carod inclòs, em van donar l'acord entre el PSC i ERC, i em deien convençuts que això estava aprovat per Zapatero, el vaig llegir i vaig dir als meus amics: "Nois, abans que sigui tard, jo de vosaltres trencaria amb el PSC perquè de tot plegat, res de res". És clar, a condició de tenir un president socialista a Catalunya i de sortir de la pobresa política, perquè només el tenien a Castella – la Manxa, a Extremadura i a Andalusia, que no és el més presentable a la resta d'Espanya, tenir un president català, als socialistes els portava a un altre pla polític. Llavors, efectivament, Zapatero va aprovar

DOTZENA EDICIÓ DEL
FESTIVAL
 INTERNACIONAL DE
DIXIE
LAND
 A TARRAGONA
 DEL 15 AL 19 DE MARÇ DEL 2005

www.dixielandtarragona.com

ARTISTES BEBO VALDÉS (CUBA) / LA PORTENA JAZZ BAND (ARGENTINA) / LEROY JONES (EEUU) / JON SEIGER AND THE ALL-STARS (EEUU) / TARAF GOULAMAS (OCCITÀNIA / FRANÇA) / LOS KROKODILLOS (AUSTRÀLIA/CATALUNYA/JAPÓ/RÚSSIA) / COOPERATIVA RAKIA (BULGÀRIA/ CATALUNYA) / S'ARRUAL JAZZ MORT (MALLORCA) / LA VELLA DIXIELAND BARCELONA / HOT ANGELS / SWING SET / JAZZ TIMES / ALMOST QUARTET TRIO / MIQUEL ÀNGEL MARÍN / CARLES ROBERT PIXÍ DIXI BAND / SMALL RIVER DIXIE / TANDARICA ORKESTAR / TARRAGONA DIXIE FESTIVAL ALL STARS

EXPOSICIONS: MARIA ROSA CRESPÓ / MITS D'EL JAZZ / CICLE JAZZ I CINEMA / BASSINGS ESCOLAHT / TRIBUNA DE PHILARMONICORS DE JAZZ DELS PIRINEUS CATALANS

"Si el partit va mirant que un determinat vot poruc pugui marxar, mai no farà res."

[A ERC, els vaig dir:] "Abans que sigui tard, jo de vosaltres trencaria amb el PSC perquè, de tot plegat, res de res"

"Un 'anarco' domat"

Li costa trobar adversaris polítics –"socialistes o fatxes", perquè "a Otegi el considero, a aquests efectes, del PNB"– amb els quals hagi sintonitzat, tot i que recorda que, almenys, amb el socialista Txiki Benegas "sabia a què podia atènyer-se". No dubta a qualificar Mayor Oreja de "mala persona", i confessa que rarament ha recuperat les amistats perdudes per la política, per exemple, arran de la traumàtica escissió del partit el 1986 que va provocar el naixement d'EA.

"Perdono, però no oblidó." No hi haurà, doncs, revenja en forma de llibre de memòries, malgrat que reconeix que ja ha parlat "un munt d'hores" amb un conegut periodista basc establert a Madrid, però "així, a cos, sense documents". Sí que pensa escriure sobre "les misèries que l'han envoltat", però per a consum intern, en forma de "documents classificats". Escriurà sobre les misèries perquè "els èxits ja es proclamen" i perquè els que vénen al darrere "no pensin, com nosaltres, dels temps del lehendakari Aguirre, perquè allí també va haver-hi molta misèria i ningú no ens l'ha explicat". Se li il·lumina la cara quan li preguntem pels néts i espera que ells també visquin en una Euskadi governada "pel PNB, i quan dic PNB, vull dir nacionalistes, tant és que sigui el PNB". Del seu passat als jesuïtes acostuma a definir-se a si mateix com "un *anarco* domat", un reprimint en el bon sentit", com ho pugui ser, explica, "un esportista d'elit que s'ha de privar de plaers perquè, si no, no aconseguiria els seus objectius vitals". D'aquesta etapa encara conserva "coses que et serveixen després; això t'impri-meix un caràcter, una disciplina, és dur per a un individu una mica lliure".

M. E.

aquest acord, però era un Zapatero que ni s'ensumava que s'acabaria convertint en president del Govern. Després resulta que va passar el que va passar, i ara Zapatero ho ha de complir.

No es complirà, i aposto –si no temps al temps– que això seran unes "aigüeroles" notables. En la mesura que la discussió afecta el catalanisme i Carod no pugui oferir cap radicalitat en el que ha aconseguit –a diferència del que CiU demanava o prometia–, els que quedaran malament seran Carod i ERC.

—L'ha decebut, CiU, en alguna ocasió?

—Moltes vegades. Sí que m'han decebut perquè pensaven i actuaven de manera molt diferent a nosaltres. Però bé, això que s'acostuma a dir: són catalans i tenen el seu món i la seva manera de veure les coses, per tant, respectables, però no vaig pensar mai que el fet d'anar junts ens poguéssim portar a grans coses.

Maolo Erkizia
Daniel Gómez
Bilbao